

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Úřadovny B. Všeobecného pensijního ústavu v Praze.

Důvody:

Byla-li vnucená správa knihovně poznamenána nebo byla-li správci odevzdána nemovitost ve veřejné knize nezapsaná, může podle § 103 ex. ř., pokud vnucená správa není pravoplatně zrušena, vedena býti exekuce na užitky bez újmy práv již dříve k nim nabytých jen vnucenou správou. Neprávem dovozuje stěžovatelka z tohoto zákonného ustanovení, že zavedením a knihovním poznamenáním vnucené správy domu čis. 365 podle usnesení okresního soudu v L. ze dne 24. dubna 1933 zůstala nedotčena její práva, jichž nabyla z usnesení okresního soudu v L. ze dne 17. února 1933. Tímto usnesením byla jí povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek na nájemné, které povinnému příslušely proti Eduardu H-ovi, Josefu E-ovi a Valtru S-ovi. Podle ustálené praxe Nejvyššího soudu lze vésti exekuci i na peněžité pohledávky, jež jsou podmíněné, časem doložené, sporné nebo závislé na vzájemném plnění (sb. n. čis. 4090, 9197, 10.597 a jiné). Lze proto vésti exekuci podle § 294 ex. ř. i na nájemné v budoucnosti dospívající. Zabavením svrchu uvedených pohledávek a doručením platební zápovědi podlužníkům (dne 21. února 1933) nabyla tudíž stěžovatelka na nájemném soudcovského zástavního práva. Než vzhledem k ustanovení §§ 103 a 119, třetí odstavec, ex. ř. pozbylo toto zástavní právo právního účinku knihovní poznámkou správy, pokud se týče odevzdáním nemovitosti vnucenému správci. V souzeném případě byl okresní soud v L., u kterého vymáhající věřitelka dne 15. dubna 1933 podala žádost o povolení exekuce vnucenou správou domu povinného, i soudem knihovním. Právní účinky knihovní poznámky vnucené správy podle §§ 103, 104 a 119 ex. ř. nastaly tudíž dnem 15. dubna 1933 (§§ 98, 104, první odstavec ex. ř.). Na nájemné, které tohoto dne nebylo ještě dospělé, neměla tudíž stěžovatelka již nároku, který byl mohla opíratí o usnesení ze dne 17. února 1933. Nájemné, jehož splatnost nastala před 15. dubnem 1933 (za měsíce březen a duben 1933), bylo podle napadeného usnesení stěžovatelce přisouzeno.

Čís. 13948.

I předpoklad § 228 ex. ř., že neprošla ještě lhůta ke spravení záznamu, musí býti nejpozději při rozvrhovém roku prokázán způsobem v § 210 ex. ř. uvedeným.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, R I 1237/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, nepřikázal soud první stolice knihovně zaznamenanou pohledávku Jana M-a a uvedl v tomto směru v důvodech: Hypotekární věřitel

nepředložil soudu při rozvrhovém roku usnesení, z něhož patrně, že mu ještě neprošla lhůta ke spravení záznamu, pokud se týče neosvědčil, že řízení ke spravení záznamu bylo zahájeno. Ani z knihovního výtahu není patrně, že vyhověl ustanovení § 228 ex. ř. Z té příčiny nebyl vzat na záznamovanou pohledávku zřetel a nebylo na ni nic přikázáno. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Rekurent uznává, že dražební edikt a obeslání k rozvrhovému roku byly mu soudem doručeny a že u rozvrhového roku přítomen nebyl a i ze spisu vidno, že se přihláška jeho pohledávky nestala. Jde o pohledávku záznamovanou, k níž lze přihlížeti jen za předpokladů § 228 ex. ř. Jest věci knihovního věřitele, by průkazy nejdéle při rozvrhovém roku listinami prokázal, to se však nestalo a následkem toho důvodně k této pohledávce nebylo přihlíženo. Listina o tom, že lhůta k zahájení spravovacího řízení neprošla v době, kdy byl konán rozvrhový rok, ani ve spisech nebyla, takže podle §§ 210, 214 ex. ř. nebylo lze k pohledávce z úřadu přihlížeti, a ani z veřejné knihy okolnost ta patrnou nebyla, neboť veřejnou knihou podle § 210 ex. ř. jest rozuměti jen hlavní knihu pozemkovou, nikoliv i sbírku listin (viz rozh. čís. 5962 sb. n. s. a jiné). Nebyl proto prvý soudce povinen konati šetření ve sbírce listin. Rovněž bez významu jest, že při rozvrhovém roku dlužnice udala, že pohledávka Jana M-a není zaplacená, poněvadž v § 228 ex. ř. jde o velící rozvrhový předpis, jehož exekuční soud dbáti musí, i když nebyl podán odpor (viz rozh. čís. 10736). Než, i kdyby názor stěžovatelův byl správným, že exekuční soud má z úřadu zjistiti, zda lhůta ke spravení záznamu dosud neprošla, nebyl by výsledek jiný, poněvadž ani dlužní úpis teprve v rekursu předložený okolnost tu nevykazuje, jak to stěžovatel chce tvrditi, nýbrž obsahuje jen prohlášení dlužníka, že pro případ vydobytí záznamu zástavního práva, povoluje on k spravení záznamu lhůtu do 22. července 1935, nevykazuje tudíž dlužní úpis, že tato lhůta soudem, jakž i předpisuje § 43 knih. zák., byla udělena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu a vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé vyvrátiti správné důvody rekursního soudu. I když § 228 ex. ř. předpisuje, že ke knihovním záznamům má býti jen tenkrát přihlíženo, prokáže-li se nejpozději při posledním rozvrhovém roku, že řízení ke spravení záznamu jest již zahájeno, nebo neprošla-li v tomto času ještě lhůta k jeho zahájení, nelze z toho dovodovati, že předpoklad v druhém případě požadovaný nepotřebuje býti prokazován. Takový závěr nejen nelze dovoditi z doslovu § 228 ex. ř., ale byl by v přímém rozporu se zásadami § 210 ex. ř., podle nichž osoby, které se svými nároky jsou poukázány na nejvyšší podání, mají býti vyzvány při předvolání k rozvrhovému roku, by listiny, které jsou dokladem jejich nároků, nejsou-li již u soudu, předložily nejpozději při roku, jinak že bude přihlédáno k jejich nárokům při rozvrhu jen potud,

pokud z veřejné knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů jde najevo, že jsou podle práva platné a k uspokojení způsobilé. O tom, co jest rozuměti veřejnou knihou podle § 210 ex. ř., pojednal nejvyšší soud v rozhodnutí čí. 5962 sb. n. s., na které se odkazuje. Stěžovatel předložil dlužní úpis, o který své právo opírá, teprve v druhé stolici k rekursu proti rozvrhovému usnesení a proto nelze k němu přihlížeti, stejně jako k opisu jeho ve sbírce listin. Poněvadž stěžovatel listinu o tom, že v čase, kdy se konal rozvrhový rok, lhůta ke spravení záznamu dosud neprošla, v č a s n e p ř e d l o ž i l a tato listina ve spisech vyznačených v § 210 ex. ř. nebyla, po právu nebylo k zaznamenané jeho pohledávce přihlíženo a na věci nemůže nic měniti ani okolnost, že dlužnice při rozvrhovém roku prohlásila, že zaznamenaná pohledávka stěžovatelova není zaplacená.

Čís. 13949.

Spoluvlastník, jemuž povolena exekuce podle § 352 ex. ř., má podle § 74 ex. ř. nárok na náhradu útrat exekučního návrhu. Teprve útraty nutné k provedení rozdělení nesou podílníci.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, R I 1298/34.)

Soud první stolice povolil spoluvlastníku proti druhému spoluvlastníku exekuci podle § 352 ex. ř., uložil dlužníku náhradu útrat exekučního návrhu a povolil pro ně exekuci na movitostí. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

V souzené věci napadl dlužník usnesení prvního soudu jen proto, že mu byla uložena náhrada útrat exekučního návrhu a že byla pro ně povolena mobilární exekuce. Nenapadal je proto, že byla povolena dražba společné nemovitosti podle § 352 ex. ř. Rekursní soud byl sice toho názoru, že navrhovatel má podle § 74 ex. ř. nárok na útraty exekučního návrhu a že usnesení exekuci povolující lze vykonati i před jeho právní mocí, zamítl však návrh na povolení exekuce vůbec z důvodu, že návrh na povolení exekuce dražbou nemovitostí nemá oporu v exekučním titulu. Tím nesměl se však rekursní soud zabývati, poněvadž po té stránce nebylo usnesení prvního soudu napadeno. Jinak byl však, jakž i rekursní soud uznal, rekurs neoprávněn, poněvadž vymáhající věřitel má podle § 74 ex. ř. nárok na náhradu útrat exekučního návrhu a teprve útraty nutné k provedení rozdělení nesou podílníci poměrně, a poněvadž výrok o útratách byl podle § 67 ex. ř. ihned vykonatelný.